

ридъ отсреща, и азъ помислихъ, че не трѣбва много да се бавя, за да не замръквамъ. Кой знае какъ, тя догади мисълта ми и рече тихо:

— До града не е далечъ. А ще има и луна...

Излѣзохме отъ селцето. Добитъка се прибираще отъ къра, срѣщахме хора съ брадви и вършини на грѣбъ, които поздравяваха съ „добъръ вечеръ“ и отминаваха. Когато стигнахме до рѣката, разлѣна въ една кждрава котловина, бѣше се вече здрачило. Седнахме върху едно старо, повалено на брѣга дърво, единъ до другъ. Лека-полека бистрата дрезгавина се сгъсти, небето посивѣ, после високо насрѣща леко побѣлѣ: тъничъкъ сребъренъ сърпъ се изрѣза на югъ. Нѣмаше хора, нѣмаше шумъ. Селцето бѣ затихнало, приготвено за сънъ. Само единъ едва доловимъ звукъ на плакнеща се вода, и далечъ-далечъ, въ другия край на долинката, се обаждаха жаби. Не зная колко време седѣхме така. Не продумахме ни дума — ще повѣрвашъ ли? — не се докоснахме единъ до другъ. Но не мога да разбера какво стана съ мене... Нà, и сега не мога ти каза!..